

Tùy Bút
Chủ đề: NV
Tác giả: Chu Tất Tiến

DÂN VIỆT VÀ TÍNH PHẢN PHỨC

LTS: Nhà Văn Chu Tất Tiến và Bản báo Chủ Nhiệm cùng khoá 25 SQTĐ, hết giai đoạn 1, Chu Tất Tiến đã thi đỗ tiếng Anh cùng với 9 SVSQ khác, 10 SVSQ khoá 25 này được cho qua Hoa Kỳ học tại trường Lục Quân Fort Benning. Mãn khoá được trở về Trường mẹ làm Sĩ Quan Cán Bộ theo đúng chính sách của Bộ TTM/QLVNCH. Sau ngày 30/04/1975, Chu Tất Tiến cũng phải vào tù cs cùng với cả trăm ngàn SQ/QLVNCH, sau đó được qua Mỹ theo diện HO1, hiện nay đang sinh sống cùng gia đình tại Little Saigon, Nam Cali, USA.

*Germany, 31/10/2022
– Điều Hợp Viên DD Ngôn–Ngữ–Việt,
– Chủ Nhiệm TCDV.*

LÝ TRUNG TÍN, Bút hiệu này dùng trong giới Báo Chí, Truyền Thông Hải Ngoại.

Tên thật LÊ THANH TÙNG, dùng trong Tổng Hội CSVSQTĐ/HN và Tổng Hội BÐQ/HN. Lê Thanh Tùng ra trường ngày 12/01/1968, tình nguyện về TD51/LĐ6BÐQ/QLVNCH, và đã đánh VC ngay tại Chợ lớn vào dịp Tổng Công Kích Mậu Thân 1968.

LÝ TRUNG TÍN

Có thể nói từ khi văn minh loài người phát triển với những dụng cụ dùng trong nhà, ngoài đồng, để rồi chinh phục thiên nhiên với những khí cụ ngày càng tiện lợi cho việc chinh phục, con người đã tưởng mình chính là Chủ Của Thiên Nhiên, Chủ Của Trái Đất, nên muốn làm gì thì làm, vừa nghĩ ra một kế hoạch mới có lợi cho mình, là tìm cách thực hiện ngay, bất chấp hậu quả gây thương đau cho một con người khác, một gia đình khác và ngay cả một Dân Tộc khác, một Quốc Gia khác. Điều quan trọng nhất là những con người có chút sức mạnh hơn người khác, nhiều mưu mô hơn người khác, thường cao ngạo, khô cạn lương tâm, và coi tất cả những con người khác, không phải là Mình, đều ngu dốt hơn mình và cần đến sự chỉ bảo của Mình mới sống sót được. Do đó, họ hành động như một Thượng Đế, cho ai sống thì sống, bắt người nào chết là chết, luật pháp được thốt ra từ miệng họ, không cần ghi chép, vì thế mới có chiến tranh, có tàn phá, giết chóc.

Thực tế cho thấy những kẻ hung tàn, bạo ngược, sống vô luân lý, thì lại không thật thông minh. Trình độ thông minh của họ chỉ đủ để họ lừa gạt Người Ôn của họ, phản bội Chủ Nhân của họ và dối trá người đương thời mà không ai có thể đoán trước. Nhưng nếu so sánh với những người thông minh thật, hiểu biết thật, thì họ chỉ là con đom đóm so với ánh mặt trời. Nhưng rất tiếc, số kẻ thông minh giả, ác độc, phản bội kia lại nhiều gấp

ngàn, vạn lần người Hiền, người Tốt và Thông Minh. Do đó, mà từ khi Cain giết em mình là Abel, thì chiến tranh cứ liên tục xảy ra trên khắp miền thế giới. Quốc Gia nào, Dân Tộc nào cũng chia năm, xẻ bảy, giết nhau tàn độc, nếu có thể gom lượng máu của những người dân vô tội chết oan mà đổ vào biển cả, thì nhất định cả ngũ đại dương đều đỏ lôm.

Với Dân Tộc Việt Nam, theo truyền thuyết thì từ hơn 4000 năm trước, dưới triều đại Vua Hùng, không có nội chiến, dân chúng sống an bình cho đến khi Triệu Đà từ phương Bắc, âm mưu chiếm lĩnh nước Nam, mới gửi gián điệp Trọng Thủy sang, lấy cảm tình của Công Chúa My Nương để sau cùng cướp đất nước này làm nô lệ cho mình. Từ đó, đất phương Nam này không còn an bình. Các cuộc chiến tranh khởi nghĩa liên tục diễn ra, và đã bao lần lịch sử ghi nhận tinh thần chiến đấu của Dân Việt, chỉ với chân đất, gậy gộc, tầm vông, mà thắng những đại hùng binh từ phương Bắc tiến xuống phương Nam. Nhưng, chữ “Nhưng” kinh hãi, bên cạnh những Anh Hùng, luôn có những anh Hèn, những tên phản bội làm cho đất nước tang thương. Trong tất cả các triều đại Vua Chúa từ ngàn xưa đến thời hiện đại, luôn có những kẻ phản phúc. Cứ thắng trận xong, là bắt đầu toan tính hại nhau để giành quyền lợi. Trong phạm vi bài viết ngắn ngủi này, không thể mở lại các trang lịch sử xa xưa, mà nhìn vào thế hệ mà chúng ta đang sống để thấy rằng Tính Phản Phúc vượt trội hơn tất cả Tính Hùng Anh, Lương Thiện. Bài viết này sẽ lược thuật tuần tự từ Miền Bắc xuống Miền Nam những vụ phản bội làm rung chuyển cả đất nước.

Bắt đầu từ miền Bắc. Sau khi Hồ Chí Minh, dựa vào thế lực và sức mạnh của Nga, Tàu và thế giới Cộng sản, đã đoạt được miền Bắc qua Hiệp Định Geneve 1954, thì các cuộc âm mưu thanh trừng lẫn nhau đã được thực hiện bằng máu, muốn ngập sông Hồng, bắt chập Tinh Đồng Chí, vào Sinh ra Tử. Theo nhiều sách tự thuật, ký sự của các Đảng Viên bỏ Đảng, đã được phổ biến trên mạng, thì có rất nhiều nhân vật cao cấp nhất trong Đảng Cộng sản Việt Nam đã bị các đồng chí phản phúc và xử lý, người viết bài này lấy thông tin từ Internet và tổng hợp lại.

1–Lâm Đức Thụ (1890–1947), tên thật là Nguyễn Công Viễn, Thư Ký Thường Trực Tổng Bộ Việt Nam Thanh Niên Cách Mạng Đồng Chí Hội, là một trong mấy người sáng lập tổ chức Tâm Tâm Xã (1923), Việt Nam Thanh Niên Cách Mạng Đồng Chí Hội (1925), người cùng Hồ Chí Minh bán cụ Phan Bội Châu. Bị Hồ Chí Minh vu cho là chỉ điểm, mật thám, tay sai thực dân đế quốc... để rồi bị dân quân bắn chết vào năm 1947 tại quê hương Vũ Trung, huyện Kiến Xương, tỉnh Thái Bình mà có lẽ vì bép xép chuyện bán cụ Phan và biết quá nhiều về HCM.

2–Đại Biểu Quốc Hội Dương Bạch Mai (1904–1964), từng du học Pháp, Liên Xô, bị đột tử khi uống ly bia giữa 2 phiên họp Quốc Hội sau khi đọc diễn văn phản đối xã hội kiểu trại lính của Trung cộng.

3–Đại tướng Nguyễn Chí Thanh (1914–1967), Ủy Viên Bộ Chính Trị, Bí Thư Trung Ương Cục Miền Nam, kiêm Chính Ủy Quân Giải Phóng Miền Nam, rạng sáng ngày 6/7/1967 bị ói ra máu chết, đứng vào ngày định trở lại miền Nam lần thứ 2. Đại tướng Nguyễn Chí Thanh bút hiệu “Hạ Sĩ Trường Sơn” có con trai út là Nguyễn Chí Vịnh, năm 2010 là trung tướng, nguyên Tổng Cục Trưởng Tổng Cục 2, Thứ Trưởng Bộ Quốc Phòng, từng bị tố cáo về tư cách và những thủ đoạn chụp mũ phe đối lập. Vợ là Nguyễn Thị Cúc, có 4 con, nhưng khi hoạt động trong Nam có vợ thứ và thêm con trai là Nguyễn Hữu Nghĩa, Nghĩa được đưa về thành phố sinh sống, khi lớn đi sĩ quan VNCH, ty nạn ở Canada, làm báo Làng Vãn. Nguyễn Chí Thanh bị chết tình hình sau khi dùng cơm chia tay với HCM ở Phủ Chủ Tịch về nhà, thì rạng sáng ngày 6/7/1967 bị ói ra máu chết. Theo Nguyễn Thanh Hà, con thứ 2 của Nguyễn Chí Thanh, viết bài “Kỷ Niệm Về Cha Tôi” đăng trên báo Thanh Niên, Việt Báo tại VN năm 2007, trong đó có đoạn:

“Khi ba từ miền Nam ra, cả nhà được báo trước đứng chờ ba ở cửa – mẹ, mẹ, mấy chị em và tất cả mọi người. Chờ mãi không thấy, sau lâu lắm mới thấy ông về, ba bảo: ‘Ba phải vào thăm và báo cáo tình hình với Bác trước hết, rồi mới về nhà được’. Mấy tháng sau, vào hôm trước khi ông lên đường vào Nam lần thứ 2, cả nhà chờ cơm rất muộn, hỏi ra mới biết, ba được Bác gọi vào ăn cơm chia tay, cơm xong phải đi gặp một vài người bàn nốt công việc. Sau đó không hiểu sao, ông lại quay vào Phủ Chủ Tịch, ngồi dưới nhà sàn, lưu luyến mãi không muốn về. Ông nói với chú Vũ Kỳ: ‘Tôi đi lần này chắc sẽ hoàn thành việc Bác giao, chỉ băn khoăn một điều là sức khỏe của Bác...’. Không ngờ sáng sớm hôm sau ba mất, không thực hiện được ước mơ của mình là đưa Bác vào Nam thăm đồng bào chiến sĩ...”

Theo cuốn “Giọt Nước Trong Biển Cả”, trang 420, của Hoàng Văn Hoan, thì kể năm rõ âm mưu ám sát này là Trung tướng Nguyễn Văn Vịnh, sau chỉ bị giáng xuống thiếu tướng, không đưa ra công khai vì sợ lộ trần tội ác của Lê Duẩn và xấu mặt cả đảng.

4–Đại sứ Đinh Bá Thi (1921–1978), tên thật là Hồ Đản, nguyên Đại Sứ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam tại Paris, Đại sứ Cộng sản Việt Nam tại Liên Hợp Quốc. Sau khi hoạt động tình báo tại Hoa Kỳ bị lộ, thì bị sát hại qua tai nạn xe hơi tại Phan Thiết. Vợ Đinh Bá Thi về Sài Gòn, ngụ ở Phú Nhuận, mở quán cà phê, kín miệng, không dám nói gì về việc chồng chết, sợ bị chết theo.

5–Đại tướng Chu Văn Tấn (1909–1984), người từng cõng Bác khi còn ở Hang Pắc Bó, nguyên Bộ Trưởng Bộ Quốc Phòng trong Chính Phủ Lâm Thời Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, đã chết bất đắc kỳ tử vì bị cho là theo phe Hoàng Văn Hoan.

6–Đại tướng Tham Mưu Trưởng Hoàng Văn Thái (1915–1986), tham dự đội Việt Nam Tuyên Truyền Giải Phóng Quân, là Trung Đội Việt Minh đầu tiên, do tình báo Mỹ OSS nhảy dù xuống miền Bắc, huấn luyện, là sui gia với Võ Nguyên Giáp. Khi chuẩn bị lên làm Bộ Trưởng Quốc Phòng thay thế Văn Tiến Dũng thì chết đột ngột ngày 2/7/1986.

Trước khi chết, Hoàng Văn Thái nói với vợ “Người ta giết tôi.” Có tin là bị Lê Đức Thọ sát hại vì e ngại người khác phe sẽ khai ra nhiều chuyện của Dũng và Thọ.

7–Đại tướng Lê Trọng Tấn, tên thật là Lê Trọng Tố (1914–1986), Viện Trưởng Học Viện Quân Sự Cao Cấp, Tổng tham mưu trưởng Quân Đội Nhân dân Việt Nam, Thứ Trưởng Bộ Quốc Phòng, Phó Tư Lệnh Quân Giải Phóng Miền Nam, chết tình hình ngày 5/12/1986. Có tin bị Lê Đức Thọ sát hại khoảng 5 tháng sau khi sát hại Hoàng Văn Thái.

8–Thượng tướng Đinh Đức Thiện (1913–1987), người hùng đường mòn Hồ Chí Minh, Chủ Nhiệm Tổng Cục Hậu Cần, Phó Tư Lệnh Chiến Dịch Hồ Chí Minh, Thứ Trưởng Bộ Quốc Phòng, Bộ Trưởng Bộ Giao Thông Vận Tải, tên thật là Phan Đình Dinh, em ruột của Lê Đức Thọ, bị bắn trong lúc đi săn! Thiện là anh của Mai Chí Thọ (tên thật là Phan Đình Đồng, 1922–2007, Bộ Trưởng Bộ Nội Vụ, Đại tướng Công An. (Ba anh em ruột là: Lê Đức Thọ, Đinh Đức Thiện tức Phan Đình Dinh, Mai Chí Thọ tức Phan Đình Đồng).

Khi thấy Lê Đức Thọ tác oai, tác quái, tùy tiện bắt giam nhiều đồng chí cao cấp không cần chứng cứ, không cần xét xử, Đinh Đức Thiện đã nói với anh mình rằng: “Anh không thể làm những việc thất đức như thế được. Anh đừng có làm nhục dòng họ Phan, anh không lo rồi họ đào mả bố chúng ta lên à?” Sau đó, thì bị bắn chết trong lúc đi săn, nhưng nhà cầm quyền nói là tai nạn giao thông! Mộ của Lê Đức Thọ chôn ở nghĩa trang hàng đầu là Mai Dịch ở Hà Nội vẫn bị có người đem phân đến ném nên sau phải đưa về quê ở Nam Định.

9–Thủ tướng Phạm Hùng (1912–1988), tên thật là Phạm Văn Thiện, tại nhiệm 1987–1988. Chết đột ngột ngày 10/3/1988 tại Sài Gòn, khi đang tại chức. Không ai biết lý do.

10–Trung tướng Phan Bình (1934–1987), Cục Trưởng Cục Quân Báo, sau khi vừa bị Lê Đức Anh tước mất quyền, bị giết bằng cách bắn vào đầu ngày 13/12/1987 tại Sài Gòn, nhưng nhà cầm quyền cho là tự sát, 1 tháng sau con trai cũng trong quân báo, cũng bị hãm hại sau khi ép vào bệnh viện với lý do “tâm thần”.

11–Thượng tướng Công An Thi Văn Tám (1948–2008), đặc trách tình báo gián điệp. Tháng 12/2008, sau khi thăng chức từ trung tướng lên thượng tướng thì mười ngày sau ông bị chết bất đắc kỳ tử. Trước đó, từ năm 2006 đã có thư của Phạm Gia Khánh, tự xưng là cán bộ trong Tổng Cục An Ninh, tố cáo Thi Văn Tám tham nhũng, đã đưa dự án về cục A35, trị giá nhiều chục tỷ đồng, rồi ông trực tiếp phụ trách. Người tố cáo, có tin là do tranh giành quyền lực, đã gửi thư tới đích danh Nông Đức Mạnh, Nguyễn Phú Trọng, Lê Hồng Anh.

12–Thượng tướng Trần Văn Trà, Tư Lệnh Lực Lượng Giải Phóng Miền Nam, hoàn thành Chiến Dịch Hồ Chí Minh, đã chết bất ngờ 20 tháng 4, 1996, 76 tuổi, tại Sài Gòn. Dư luận cho là vì ông viết cuốn sách Mùa Xuân Đại Thắng, kể công trạng của du kích

miền Nam, chống lại cuốn Đại Thắng Mùa Xuân do Văn Tiến Dũng viết, lấy hết công trạng cho Hà Nội. Ông chết trong thang máy, 6 ngày sau mới được thông báo.

13–Tổng Tham Mưu Trưởng, Tổng Tham Mưu Phó QĐND cùng cả bộ tham mưu bị nổ máy bay tại Campuchia, cách đây hơn 32 năm (?) nhưng không có lễ tang, thân nhân không được khiếu nại hay tìm hiểu. Dư luận cho rằng nhóm này chống việc nhượng đất và biển cho Trung cộng, và muốn đánh Trung cộng khi Nguyễn Tấn Dũng sang Bắc Kinh về là cách chức một loạt 5 ông Tướng Trần Ái Hà Nội.

Tại miền Nam: Vụ phản phúc đầu tiên xảy ra là vụ giết Tổng thống Ngô Đình Diệm, Cố vấn Ngô Đình Nhu, và Ngô Đình Cần. Người phản bần vĩ đại là Tổng thống John F. Kennedy. Các tướng trực tiếp phản loạn là Dương Văn Minh, Mai Hữu Xuân, Trần Văn Đôn, Tôn Thất Đính, Lê Văn Kim, Trần Thiện Khiêm, và Đỗ Mậu. Các tướng liên hệ là Nguyễn Khánh và Nguyễn Văn Thiệu. Các sĩ quan phản loạn là Dương Ngọc Lắm, Nguyễn Văn Quan, Dương Hiếu Nghĩa, Phan Hòa Hiệp. Nguyễn Văn Nhung là tên đồ tể, cận vệ của Dương Văn Minh, người đã dùng dao đâm chết Tổng thống Ngô Đình Diệm và Cố vấn Ngô Đình Nhu, sau đó còn xả súng bắn thêm một loạt đạn.

Khi Tổng thống Hoa Kỳ Kennedy lên ngôi năm 1961, ông ta đã nhiều lần yêu cầu Tổng thống Diệm cho Mỹ đổ quân vào Việt Nam đánh Cộng sản nhưng Tổng thống Diệm liên tiếp bác bỏ yêu cầu này vì cho rằng “nếu để quân Mỹ vào Việt Nam, thì miền Nam Việt Nam mất chính nghĩa dân tộc và sẽ bị thua.” Nhưng Kennedy vẫn một mực cho rằng Quân Đội miền Nam còn non trẻ, không đủ sức đánh lại quân Cộng sản có Liên Xô và Trung cộng hỗ trợ, nên muốn quân Đồng Minh đổ vào miền Nam, mà người Mỹ gọi là “Tiền Đồn chống Cộng sản”, để bảo vệ khỏi sự xâm lăng của Cộng sản. (Theo sách lược “Domino” do Eisenhower đặt ra là nếu miền Nam Việt Nam mất vào tay Cộng sản thì các quốc gia Đông Nam Á cũng mất luôn như các quân cờ Domina dựng đứng, khi quân đứng đầu ngã, thì toàn bộ ngã theo). Vì thấy Tổng thống Diệm cương quyết không chấp nhận quân ngoại nhập, Kennedy cử Henry Cabot Lodge, một chuyên viên đảo chánh, làm Đại sứ để thuyết phục Cựu Diệm. Trong một lần họp Quốc Hội Lưỡng Viện, có sự hiện diện của Cabot Lodge, Tổng thống Diệm nói: “Có một người bạn ở rất xa chúng ta nhưng lại muốn chúng ta phải khuất phục, nghe lời họ, nếu không thì họ cắt viện trợ.” Cabot Lodge giận dữ, bỏ ra về. Lần khác, khi quan tài của 6 quân nhân Mỹ chết trận đầu tiên được chở về Mỹ, Cabot đề nghị Tổng thống Diệm đến tiễn đưa. Tổng thống từ chối, nói là sẽ cử đại diện đến chia tay, nhưng thực tế, không một ai đến. Cabot giận dữ, đứng ở phi trường, phê phán Cựu Diệm nặng nề và sau đó báo cáo về Kennedy, ông này đánh điện sang cho Cabot, bật đèn xanh: “Nuôi một con chim mà nó không chịu hát, thì để làm gì?” (What is the use of raising a bird that refuses to sing?) Thế là Cabot ra lệnh cho Lucien Emile “Lou” Conein, trùm tình báo tại Việt Nam, bỏ tiền ra mua Dương Văn Minh và bộ hạ để giết Tổng thống Diệm. Dương Văn Minh vốn là lính Tây, chuyển sang Quân Đội Quốc Gia năm 1954 và được Tổng thống Diệm cất nhắc lên hàng tướng. Được tiền và lời hứa của Lou Conein, Minh rủ các tướng cũng là lính Tây trước đây như Đôn, Đính, Xuân, Khiêm, và Đỗ Mậu (lính khố vàng) tổ chức đảo chánh. Khi đảo chánh xảy ra ngày

01 tháng 11 năm 1963, các tướng Khánh, Thiệu nhận lời tham gia, nhưng đứng bên ngoài Thủ Đô để nếu đảo chánh thua thì chạy. Điều cần nhấn mạnh là tất cả các tướng tham gia đảo chánh đều tự mình coi là “con” của “Cụ”, khi gặp Tổng thống đều xưng “Con” và gọi Tổng thống bằng “Cụ”, hèn nhất là Đỗ Mậu, người từng làm đơn xin lên tướng nhưng Tổng thống không cho, nên để tâm thù. Lỗi lầm lớn nhất của Tổng thống Diệm, người Công Giáo, vẫn tin là các tướng phản loạn không thể giết mình, nên tự nộp mình cho quân dữ. Nếu “Cụ” không gọi điện thoại cho mấy tên phản tướng, thì chúng không biết “Cụ” ở đâu!

Sau đảo chánh, bắt đầu giai đoạn tăm tối của miền Nam. Các tướng lãnh thay phiên nhau phản phúc, lật đổ, đảo chính nhau, khiến miền Nam mất chủ, đặc biệt là phá bỏ kế hoạch Ấp Chiến Lược đã cắm chân Cộng sản từ lâu, để Cộng sản lợi dụng tràn vào miền Nam như đi chợ.

Vụ phản phúc vĩ đại khác cũng do người Mỹ. Năm 1971, Nixon muốn bỏ miền Nam với thị trường 22 triệu dân, và nhòm tới thị trường Trung cộng gần 1 tỷ người. Chỉ cần mỗi người Tàu cộng mua một bóng đèn Hoa Kỳ là có 1 tỷ bóng đèn xuất cảng với lợi nhuận vài tỷ đô la, chưa kể các máy móc gia dụng khác đem lại lợi nhuận khổng lồ cho Hoa Kỳ, mà lại không phải đối phó với các phong trào phản chiến trong nước. Nixon cho Kissinger làm con thoi chạy qua Bắc Kinh đàm phán với Mao Trạch Đông để bán miền Nam Việt Nam cho Trung cộng. Khi đã được Mao nhận lời, Nixon ép Thiệu phải ký vào hiệp định Paris cho phép Cộng sản miền Bắc được chính thức ở lại miền Nam, trong khi toàn bộ quân Mỹ và Đồng Minh rút đi. Việc phản bội miền Nam được tăng cường bởi sự nuốt lời hứa tiếp tục viện trợ vũ khí thay thế. Quân Đội miền Nam từ đó đánh giặc đơn phương với súng không đạn. Như thế, năm 1973 là năm khai tử của Miền Nam Việt Nam, Tháng Tư 1975 chỉ là hậu quả.

Sự kiện 30 tháng 4 năm 1975 cũng chứng kiến những phản phúc của một số tướng lãnh như Tướng Hạnh nằm vùng, Tướng Kỳ sau này về lại Việt Nam, mại lị toàn bộ chế độ Cộng Hòa để mong được ít tiền môi giới xây dựng sân golf cho lãnh đạo Cộng sản. (*ghi chú của Tạp Chí Dân Văn: việc Phó TT Nguyễn Cao Kỳ bị chết tại Mã Lai là do bọn CS Hà Nội đầu độc, “nhất cử lưỡng tiện”, ông Kỳ chết, bọn csvn khỏi phải trả cho ông Kỳ 50 triệu \$US như đã cam kết, làm tới nguyên thủ Quốc Gia mà không hiểu cộng sản, “đánh đu với tinh” thì chết “bất đắc kỳ tử” không có gì là lạ cả. Gần đây cô ca sĩ Khánh Ly cũng “đánh đu với tinh”, may là chúng cho trở lại Hoa Kỳ.*)

Đến năm 1990, Mỹ muốn đền bù việc phản phúc năm xưa, cho các cựu tù nhân chính trị sang Mỹ theo diện H.O. Từ đây, lại chứng kiến thêm nhiều vụ phản bội khác của các sĩ quan từ cấp Tá trở xuống. Nhiều người đã làm đơn xin về Việt Nam với lời hứa là ngoan ngoãn tuân phục chỉ thị của Đảng. Một số làm ăn, giao thương với cán bộ Cộng sản, đi lại giữa Mỹ và Việt Nam hàng tháng. Tại miền Nam California, tính phản phúc thể hiện rõ ràng hơn cả. Cách đây chừng 2 năm, Hoàng Kiều, một tỷ phú bán máu ở Trung cộng, một thương gia hoạt động phục vụ Nhà nước Cộng sản và được ban thưởng nhiều bằng khen,

đột nhiên xuất hiện ở Nam California, tổ chức văn nghệ Tạ Tình 6, để lên sân khấu mà lị Quân Lực VNCH. Muốn chứng tỏ sự xuất hiện công khai của Cộng sản ngay tại thủ đô Tị Nạn, Kiều đã búng tay, gọi một cựu Thiếu úy phi công, một Nghị viên thành phố Westminster, một nghị viên Garden Grove lên đứng cạnh mình, nghe chửi VNCH mà phải nhe răng cười. Sau đó, với tiền và tòm hùm, Kiều đã thu nạp được dưới trướng của mình gần như toàn bộ các tổ chức ái hữu Quân Đội VNCH như Liên Hội Cựu Chiến Sĩ, Tập Thể Cựu Chiến Sĩ, để làm tà lọt cho mình trong các công tác phá hoại cộng đồng như tổ chức “Recall” ba nghị viên thành phố Westminster, tổ chức quậy phá trên mạng các dân cử có lịch sử chống Cộng, và cho một nghị viên thành phố Westminster, một dân chơi có hạng, tuyên bố: “Thành phố Westminster đã chính thức trở thành Thành Phố Hồ Chí Minh” Sau đó, một nghị viên cũng là Chủ Tịch “dòm” của cộng đồng Nam California, thu nạp một nghị viên nữ vào phe mình, nghị viên nữ này từng là con của một sĩ quan cao cấp trong quân đội miền Nam. Từ khi có Kiều, cộng đồng miền Nam hầu như tan nát với sự quậy phá của các tên sĩ quan phản phúc miền Nam cũ. Chúng đánh phá công trình xây dựng Tượng Đài Tái Chiếm Cổ Thành Quảng Trị cùng bôi lọ, nhục mạ những người chống Cộng, trong khi lơ đi vụ một tên Chủ Tịch cộng đồng đã nhét cờ quốc gia vào túi quần để vào ăn tiệc với Đại sứ Cộng sản.

Như thế, tính Phản Phúc hình như đã có trong DNA của một số người Việt Nam. Điều đau lòng là những kẻ Phản Phúc này chỉ chiếm một thiểu số nhưng lại khôn ngoan, lưu manh, mách lới hơn đại đa số dân Việt, hiền lương, có tín ngưỡng sâu sắc. Những kẻ phản phúc này tuy không có trí thức, nhưng lại giỏi về láu cá vặt hơn những người thông minh mà trung thực khác. Chỉ vì những kẻ phản phúc này mà dân tộc Việt đang trong thời kỳ sa đọa, mất hết danh dự của một đất nước từng hiền ngang, hùng anh trước Biển Đông, từng làm tấm gương soi cho Singapore, Thái Lan, Lào, Cam-bốt, Indonesia, Phi Luật Tân và ngay cả Nam Hàn. Dân Việt trong nước, tại các thành phố thì ăn chơi điên cuồng, mất nhân phẩm bên cạnh lớp người bị trị, thấp cổ bé họng bị công an đàn áp, cướp nhà, cướp tự do, còn dân Việt ngoài nước thì chia rẽ, chụp mũ, đấu tố lẫn nhau, hầu như muốn giết nhau cho hả dạ hẹp hòi.

Than ôi! Tuyệt vọng thay cho quê hương Việt Nam!

Chu Tất Tiến

30 tháng 10 năm 2022

Nguồn: Internet eMail by **Trung Tin Ly** chuyển

Đăng ngày Thứ Hai, October 31, 2022

Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH